

Søren Pape Poulsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for det Konservative
Folkeparti

Dato

26. september 2020

Omstændigheder

På grund af coronakrisen blev det fysiske landsmøde omlagt til et onlinearrangementet. Talen blev holdt i MCH Herning Kongrescenter og streamet på Det Konservative Folkepartis hjemmeside.

Kære alle sammen. Velkommen til et noget anderledes landsråd.

Alle gode vendinger om corona er blevet slidt til klichéer på rekordtid.

For corona har fyldt alt. I dag vil jeg nøjes med at sige, at vi skal passe på hinanden.

Hjælpe vores erhvervsliv og dermed kæmpe for danskernes arbejdspladser.

Blive dygtige til at håndtere smitte og smittesporing. Så vi kan komme tilbage til vores almindelige liv.

Så meget som muligt skal være, som det plejer. Det er trods alt kun den fysiske aktivitet, der er restriktioner på. Den demokratiske samtale holder åbent.

Det gør Det Konservative Folkeparti også. De seneste to måneder har 649 danskere meldt sig ind. Hjerteligt velkommen til jer.

Vi har også fået et nyt folketingsmedlem i Marcus Knuth siden sidste landsråd. Jeg er taknemmelig for, at vi bliver valgt til.

Træerne vokser som bekendt ikke ind i himlen. Men de vokser.

Nu står jeg her i dag, og der er gået mere end et år siden valget. Den tid har bekræftet mig i, at der stadig er brug for en sikker borgerlig stemme i dansk politik.

Der er varslet skattestigninger til danskerne og erhvervslivet. Overførselsindkomster er sat op.

Og nu er der foreslået en helt ny. Den såkaldte Arne-pension. Det er en pension til de få, men ikke til de nedslidte. Det overraskede nok mange.

Dagpengene er for flere sat op til 110 procent, endda med Venstres stemmer. Det var også lidt af en overraskelse.

Jeg tror, at det er på tide, at vi får en ny diskussion om, hvad der egentlig er velfærd. Og hvad der bare er udgifter.

For det er vigtigt, at vi er nogle, der holder fast på økonomisk ansvarlighed. På reformer.

Og det efterhånden sjældne standpunkt, at den offentlige sektor ikke behøver vokse sig større og større hele tiden.

Jeg mener faktisk, at det er vigtigere, at skatten falder, end at den offentlige sektor vokser sig større.

Vi skal nok finde penge til de ældre, til sundhed og politi, uden at statens budgetter vokser, og danskerne brandbeskattes.

Men det kræver, at vi er villige til at tage et opgør med et forfejlet beskæftigelsessystem.

Det kræver, at vi er villige til at tage et opgør med de høje overførselsindkomster til blandt andre arbejdsløse udlændinge.

Det kræver, at vi har viljen til at investere i lavere skat, så Danmark kan blive konkurrencedygtigt og få flere arbejdspladser.

Det er svært at overdrive værdien i at flytte folk fra overførselsindkomster til arbejde.

Det er godt for dem. Det er godt for statens budgetter. Og det er godt for skatteyderne, som betaler gildet.

Derfor skal det politiske fokus dette efterår selvfølgelig være at skabe flere arbejdspladser.

I Det Konservative Folkeparti har vi konkrete forslag til vækst og skattelettelse.

Her er skattestop ikke nok. Vi vil have skattelettelse. Vi vil have flere arbejdspladser. Og så skal danskerne have deres egne feriepenge udbetalt! Alle fem ugers feriepenge!

Jeg sender i den forbindelse en særlig hilsen til Morten Østergaard og De Radikale.

Sammen med os havde I chancen for at sikre, at feriepengene blev udbetalt uden topskat. Men så tænkte I over det hen over sommerferien.

Og landede på en løsning, der skaber op imod 96.000 nye topskatteydere. Det er trist.

For idéen var jo at sætte gang i forbruget, så vi kunne sikre, at flere kunne beholde deres arbejde. Nu bruger man anledningen til at give et skattesmæk.

Vi har brug for en ny retning for Danmark. Og for tydeligt borgerligt lederskab.

For vi har brug for en diskussion af, hvad der er velfærd. For penge kan ikke gøre det alene.

Som mange andre danskere, har jeg også set dokumentaren Plejehjemmene bag facaden, der viste os billeder af, hvordan Else på plejehjemmet Kongsgården blev behandlet.

Og senere set, hvad Niels fra Huset Nyvang i Randers har måttet gå igennem.

Det er komplet uforståeligt, at man kan behandle andre mennesker på den måde.

Jeg køber ikke forklaringen om, at det handler om penge.

Det her handler om respekt for mennesker.

Og så findes der ingen undskyldninger for at tale grimt til et andet menneske, filme det og lægge det ud på nettet.

Lad os sige det, som det er: Der findes fantastisk dygtige ledere og omsorgsfulde medarbejdere. De skal have vores tillid til at gøre deres arbejde.

Men der findes også dårlige ledere og dårlige medarbejdere – og de skal væk.

Og så skal de kunne fratages retten til at arbejde i et omsorgsfag igen.

Der er alt for mange historier om dårlige plejehjem.

En pårørende til en ældre kvinde fortalte mig den anden dag, at den ældre kvinde havde boet fire år på et plejehjem uden at møde plejehjemmets leder.

Det er forrykt. Lederen skal jo ses på gangene, være sammen med de ældre og personalet. Være nærværende.

Jeg tror, at vi alle sammen kan se, at den er gal nogle steder.

Både i de værste tilfælde. Og i de tilfælde, hvor ældre får følelsen af at være til besvær. I stedet for at føle sig taget af.

Tænk sig, ældre mennesker, der før i tiden var fyldt med liv, var aktive og omsorgsfulde over for andre, pludselig skal føle sig som mennesker, der er i vejen og til besvær.

Det burde være en ære at tage sig godt af vores gamle. Det fortjener den generation, som har bygget vores velfærdssamfund.

Mange af os har det måske med at glemme, at vi alle bliver gamle en dag. Og nu har vi skabt et samfund, hvor man som ældre ikke har en stemme i samfundet.

Det kan ikke være rigtigt. Derfor vil Det Konservative Folkeparti også være de ældres stemme.

I min vision for, hvordan vi skal behandle hinanden, er nøgleordet ikke penge. Det er omsorg.

Selvfølgelig kan der være nye, rimelige udgifter. Det er bare ikke svaret på alt.

Heldigvis er der mange plejehjem, der løser deres opgaver flot.

Tidligere på måneden drak jeg kaffe med May Bjerre Eiby.

Hendes far døde som svært dement efter flere opslidende år, hvor hun så ham visne hen og mangle omsorg.

Det gjorde hende så frustreret, at hun i en alder af 34 år åbnede sit eget friplejehjem.

Hun arbejder i dag for, at andre ikke ender i samme situation som hendes far.

På Dagmarsminde, som Mays plejehjem hedder, er alle beboerne svært demente. Og May insisterer på at holde fast i livet.

Derfor dækker de demente også bord, for det er de vant til. Det er ikke borddækning, hvor alt er målt med lineal.

Det er borddækning, hvor der nogle gange mangler tallerkner. Men det handler ikke om, hvordan tingene ser ud på overfladen. Det handler om, hvordan de føles indeni.

Jeg spurgte May, om hun mente, at det med Else på Kongsgården kunne ske igen.

Hun svarede: ”Ja. Og det skyldes ikke mangel på penge.”

Det, der med hendes ord gør ondt på hele plejesektoren og de mennesker, der bor der, er: dårlig ledelse. Og uegnede medarbejdere.

Det matcher noget, vi hørte fra Ledelseskommisionen.

For to år siden kom deres anbefalinger til ledelse af den offentlige sektor.

Her fremgik det, at kun hver femte offentlige leder mener, at der i deres organisation er tradition for at afskedige ledere, der ikke præsterer. Det ser vi også inden for ældreplejen.

Kun 5 procent af lederne er helt enige i, at man afskediger dårlige ledere. Men langt flere af lederne ser positivt på, hvis dårlige ledere skulle blive fyret.

Der behøver ikke komme flere dokumentarer eller kommissioner. Nu synes jeg, at vi skal handle.

LAD OS BEGYNDE MED FØLGENDE FEM PUNKTER:

For det første. Vi skal gøre det lettere at drive friplejehjem. Vi skal give plads til ildsjælene, der lægger liv og sjæl i at skabe et hjem for andre.

De ældre skal selv vælge, hvor de vil bo. De skal have flere valgmuligheder.

For det andet. Vi skal rydde op i bureaukratiet. 49 procent af de offentlige ledere på ældreområdet siger, at de begrænses af dokumentationsprocedurer.

Mon ikke den tid var bedre brugt på de ældre. Og lad så lederne på de enkelte kommunale plejehjem få frihed til at lede i stedet for at blive kaldt til dagsseminarer og møder på rådhuset.

Der burde faktisk være en grænse for, hvor meget man kan trække decentrale ledere ind til alverdens møder.

Mere ledelsesrum og ansvar vil også vise, hvem der er dygtige ledere, og hvem der skal finde noget andet at lave.

For det tredje. Vi skal sikre de ældre et reelt frit valg.

I dag regner kommunerne ud, hvad et friplejehjem kan få for at passe de ældre. Dermed fastsætter kommunerne taksterne til deres egen konkurrent.

Og det er ikke lige altid, at de får regnet alle omkostningerne med. Og så ender friplejehjemmene med en mindre pose penge – og kommunen med en unfair fordel i konkurrencen med ildsjælene.

Lad os få gennemsigtighed i udregningerne. De skal beregnes ens i hele landet.

Det vil sikre, at flere kan flytte på det plejehjem, de ønsker. For så følger pengene med de ældre.

For det fjerde. Man skal kunne fratages retten til at arbejde med ældre. Det kan man gøre ved at kræve en autorisation. Den behøver ikke være svær at få. Til gengæld kan man miste den.

For det femte. Vi skal fordoble den klippekortsordning, som giver de ældre frit valg til mere hjælp.

Uanset om de er på plejehjem eller er sårbare og får hjemmepleje. De må selv afgøre, om det skal være til madlavning, rengøring, praktisk hjælp eller personlig pleje.

For selvom man er blevet gammel, så vil man gerne kunne træffe sine egne valg.

De fem punkter, jeg har nævnt her, var da et sted at begynde.

Vi skal kunne tale åbent om udfordringerne. Også hvis de er i den offentlige sektor. For vi skal kunne tackle problemerne, der hvor de er. Derfor skal vi turde tale om ledelse. Ellers kommer vi aldrig videre.

Det kræver, at vi gør op med den måde, vi normalt tænker om den offentlige sektor på inde på Christiansborg.

Det kræver, at vi lader det frie valg råde. Det kræver, at vi rydder ud i dårlig ledelse. Det kræver, at vi ikke bilder os ind, at vi kan købe aflad ved at love flere penge.

Og det kræver, at vi leder ud fra kerneværdier som omsorg frem for at fokusere på dokumentation.

Jeg prioriterer gerne penge, hvor det er nødvendigt. Men vi må ikke tro, at det går godt, bare fordi vi bruger mange penge.

Det er derfor, vi har brug for en ny velfærdsdiskussion i Danmark. Lige nu er det sådan, at når vi taler om velfærd, roder vi en masse ting sammen. Virkningsløse kurser i jobcentrene. Den vigtige sundhedssektor. Høje overførselsindkomster til udlændinge. Vores vigtige folkeskole.

Desværre er vi endt der, hvor alle offentlige udgifter stort set kaldes for velfærd.

Så hvis man kritiserer én udgift eller siger, at vi køber varen for dyrt, bliver man kritiseret for at ville lægge velfærdssamfundet i graven.

Jeg ved, at jeg rager lidt uklar med Venstre i den her sag. For de har lovet 69 milliarder kroner ekstra til en større offentlig sektor.

Det har de ikke noget imod, at jeg siger. For, som de siger, så er det jo deres politik.

For mig at se giver man op, når man vil bruge lige så mange penge som Socialdemokratiet. Det skal ikke være et mål at bruge mange penge.

Lige nu har vi ikke en debat om velfærd, der er god for Danmark.

For den betyder, at vi ikke må tale om, hvorvidt vi får nok for pengene.

Eller om vi kunne undvære nogle af udgifterne.

Det er ellers et relevant perspektiv.

Og et rimeligt hensyn til dem, der betaler for alt det her; danskere i arbejde og virksomhederne.

Jeg oplever, at venstrefløjen beskytter offentlige udgifter imod kritik.

Det er en ideologisk prioritering, som jeg ikke deler.

Jeg mener ikke, at den har noget med ledelse i et demokrati at gøre.

Selvfølgelig må vi tale om det budget, vi alle sammen betaler til.

Det er en af årsagerne til, at vi har brug for tydeligt borgerligt lederskab.

Vi skal være en modvægt til den unuancerede historie om, at Danmark kun er et godt sted, hvis den offentlige sektor hele tiden bliver større.

Engang talte man om et sikkerhedsnet. Det var klogt. For det er noget, der griber dig, så du ikke rammer jorden, når du falder.

Selvfølgelig skal der være et sikkerhedsnet. Det er der i ethvert godt velfærdssamfund.

Men da venstrefløjen afskaffede kontanthjælpsloftet, blev forskellen på at være i job eller hjemme i sofaen for lille.

Børn skal se, at deres forældre går på arbejde og lære, at det er sådan pengene kommer til det forbrug, man har.

Men når hver anden ikke-vestlige indvandrerkvinde ikke passer et arbejde.

Når 5.000 af dem har været på kontanthjælp i fem år og mange endda mere end 10 år.

Så er der ikke tale om et sikkerhedsnet. Så er der tale om en hængekøje.

Det er ikke for børn. Men det bliver børnene, der ender i hængekøjen. For kontanthjælp går i arv.

Vi skal have sikkerhedsnettet tilbage. Folk skal gribes. Og så skal de hjælpes på

benene igen.

Men hvis man ser på, hvem der har fået kontanthjælp i mindst ti år, fylder de ikke-vestlige indvandrerkvinder rigtigt meget. De fylder faktisk fem gange så meget, som de burde.

Jeg synes godt, vi kan tillade os at kræve, at de kravler ud af hængekøjen igen.

For den er tung at holde oppe. Og der er tale om raske mennesker. Det er ikke, fordi deres arme faldt af, da de krydsede grænsen til Danmark.

Vi skal til at stille krav, hvis vi nogensinde skal have gang i integrationen. Vi kunne bygge det op om tre gode råd: Tag et arbejde. Tal dansk. Tag ansvar. Det er jeg sikker på, er vejen frem. Jeg synes faktisk, at det mest respektfulde er at have forventninger til andre mennesker.

Der sker for lidt på det her område.

Før valget var der ingen ende på, hvordan Socialdemokratiet ville stramme udlændingepolitikken. Men nu er virkeligheden en anden.

Før valget ville de indføre en 37 timers arbejdsuge for udlændinge uden job. Men her 15 måneder efter valget er der stadig ikke sket noget.

For mig at se er det slet ikke velfærd, når vi giver arbejdsløse lønforhøjelse. Uanset om de er udlændinge eller danskere.

Det er en voksende offentlig udgift. Men det gør det ikke til velfærd.

Jeg er sikker på, at jeg ikke er den eneste, der har det sådan. Så lad os da være åbne for at diskutere de offentlige udgifter.

Jeg synes, at debatten om Arne-pensionen er et godt eksempel på, at vi har brug for en ny diskussion af, hvilke udgifter vi behøver.

Vi var nok en del, der troede, at Socialdemokratiet ville indføre en tidlig pension

til nedslidte.

De havde trods alt en annonce, der hed: ”De mest nedslidte fortjener også en værdig pension.”

Men forslaget kom. Og det havde intet med nedslidning at gøre.

Man kan slet ikke få den her Arne-pension, fordi man er nedslidt. Man kan få den, hvis man fik sit første job tidligt i livet.

Man behøver ikke have haft et fysisk job. Eller arbejdet på fuld tid. Eller nødvendigvis have været i arbejde altid.

Nye tal viser, at man kan få Arne-pension, selvom man kun har arbejdet, hvad der svarer til 21 år på fuld tid. 21 år. Så lidt skal der til.

Det må være mærkeligt at tænke på for den nedslidte tømrer, der i dag har arbejdet fuld tid i 39 år, men som begyndte som 20-årig. For han kan ikke få Arne-pensionen. Men det kan en deltidsansat på kontor.

Men så er det godt, at tømreren kan få den borgerlige seniorpension. Den pension er netop til de nedslidte.

Tilbage står vi med en pension til de få, som skal betales af de mange. For selvom Arne-pensionen er en illusion om værdig tilbagetrækning for de nedslidte, er regningen ægte nok.

Det er de 9.000 arbejdspladser, der går tabt på grund af forslaget, også.

Jeg er klar over, at beskæftigelsesministeren har et billede af den tidligere socialdemokratiske statsminister Anker Jørgensen hængende på sit kontor.

Men Anker Jørgensens vej ender ikke bare blindt. Den ender brat. Det var trods alt hans egen finansminister, der sagde, at Danmark havde kurs mod afgrundens rand.

Det, Danmark har brug for nu, er flere arbejdspladser. Og der må man ikke være så ideologisk stædig, at man ikke vil tage effektive greb som skattelettelser i brug.

Desværre er vi på vej i den forkerte retning i Danmark. Igen i år har regeringen lanceret en finanslov, der koster arbejdspladser.

Og den har allerede lovet 23 nye skatter. I første omgang skal danske familier af med 4.000 kroner på grund af nye skatter og afgifter.

Men når danskerne mærker, at nogen trækker pengesedler op af baglommen på dem, tysser socialdemokraterne på dem og siger, at det skam bare er et ”samfundsbidrag”.

Jeg tror snart, at de skal til at udgive en ordbog, så man kan følge med i al det spin. Den kunne hedde fra socialdemokratisk til dansk.

De fleste ord skal i øvrigt oversættes til skattestigning.

Jeg har ikke tal på, hvor mange gange, jeg har hørt ordene, at ”nu skal erhvervslivet også bidrage”.

Som om det var en ny opfindelse. Som om danske butikker, fabrikker og landbruget ikke allerede betaler høje skatter og afgifter.

I Danmark betaler man så høj skat på arbejde og så meget moms – den næsthøjeste i verdens faktisk - at man kan komme op og skulle aflevere 66 procent til staten.

Jeg synes, at det er dybt forkert, at hvis man tjener 100 kroner mere, så skal man aflevere 66 kroner til staten.

Vores selskabsskat er på 22 procent. Og hvis man skulle være så skør at hjælpe virksomheder ved at stille sine penge til rådighed, kan man blive ramt af en aktieskat på 42 procent.

Hvis man skulle få den helt skøre idé at gå på pension, så kan man også regne med, at pensionen er blevet hårdt beskattet. For vi har den næsthøjeste skat på pensionsafkast i hele OECD.

Og så har vi ikke ligefrem et simpelt skattesystem. Så det skal man også bruge energi på.

Kære socialdemokrater. Tro mig. Erhvervslivet og skatteyderne bidrager!

De penge, som staten bruger, har den fra virksomhederne og skatteyderne.

Vi skal huske, at kernen i samfundet er borgerne. Familierne. Vi har skabt staten for vores egen skyld. Ikke for statens skyld. Derfor må vi også kunne forvente at få noget for vores skatte kroner.

Et af de områder, jeg i den grad mener, er pengene værd, er politiet. Men da jeg var justitsminister, gik jeg også op i, hvordan vi brugte pengene. Vi frigjorde 250 betjente til arbejdet på gaden, fordi vi blandt andet fik Hjemmeværnet til at hjælpe med at bevogte grænsen. På den måde fik vi mere tryghed for pengene.

Vi forhandler i disse uger en ny aftale for politi og anklagemyndighed. Lad mig gøre det meget kort og klart: Vi skal have mere politi. Også lokalt. Også i ghettoerne. Så vi slår ned på dem, som laver ballade og ødelægger det for alle andre.

Måske kunne regeringen også unde midtjyske borgere i nærheden af Kærshovedgård noget tryghed?

Der holder de udviste kriminelle til på et udrejsecenter. Derfor oplever borgerne stor utryghed og kriminalitet i området.

Fra 1. januar 2019 og frem til nu har der været 127 sigtelser mod de udviste kriminelle. De gik på tyveri, salg af narko og hash, vold og grov vold, hærværk og trusler på livet eller mod folk i offentlig tjeneste.

Der lå en plan for at få det stoppet. Men den har regeringen skrottet. Og nu har vi ventet 15 måneder på, hvad de så vil gøre. Vi venter stadig.

Jeg synes, at det er enkelt: Volds- og voldtægtsdømte udviste kriminelle skal

afsone i et udenlandsk fængsel.

Og indtil det er på plads, skal de udviste kriminelle væk fra lovlydige danskere og isoleres mest muligt.

Der er brug for en ny retning for Danmark.

Det var derfor, jeg skrev de fem pejlemærker for et borgerligt samarbejde i sidste måned.

Der er brug for en tydelig borgerlig retning. Det har vi alle et ansvar for blandt de borgerlige partier.

Vi skal turde stå ved, at der er uenigheder. Men alligevel finde løsninger.

Med pejlemærkerne tog jeg fat i større emner, hvor borgerlige partier er enige om vejen.

Vi er måske ikke enige om, hvor langt vi skal ned af den vej. Men vi kan da begynde med at rykke os så langt, som vi kan blive enige om.

Det skal vi ikke gøre for vores egen skyld. Det skal vi gøre, fordi der er brug for borgerlig politik.

Der er brug for flere arbejdspladser. Derfor skal vi gøre det lettere og billigere at drive virksomhed, så der bliver skabt arbejdspladser.

Der er brug for, at vi har råd til at gå forrest på klima. For vi vil være et foregangsland og ikke et forbudsland.

Det nytter ikke noget, at vi taber danske arbejdspladser.

Hvis vi vil vise andre lande vejen på klimaområdet – og det vil vi - så lad os få en klimaaftale, der er værd at se op til.

Den grønne omstilling kan blive et vækst- og eksporteventyr for Danmark, for

vi har virksomhederne, der kan udvikle og skabe de produkter og løsninger, resten af verden higer efter.

Men det kræver, at vi vælger den borgerlige vej til at nå klimamålene.

Mit mål er et Danmark med velstand, ikke et Danmark på bistand.

Mit mål er, at flere mærker glæden ved at arbejde sig frem i livet. Og kan udleve deres drømme. Og leve deres liv, som de selv ønsker det.

Mit mål er, at Danmark er et trygt og omsorgsfuldt land.

Hvor alle, uanset alder, føler sig venligt behandlet og ordentligt behandlet.

Det er derfor, jeg tør sige, at Det Konservative Folkeparti er en sikker borgerlig stemme.

For vi stiller krav. Holder orden i økonomien.

Og vi respekterer dig, der lytter til denne tale. Vi respekterer dit hårde arbejde. Vi respekterer dig, der nyder dit otium efter mange år på arbejdsmarkedet.

Vi respekterer, at du passer på din familie, din økonomi, at du uddanner dig, og at du gør alt det, også når det er hårdt.

Tak for ordet.

Kilde

www.altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-ved-det-konservative-folkepartis-landsraad-2020>